

DE STER VAN NEDERLAND

15 NOVEMBER 1935

No. 22

40e JAARGANG

„En wanneer wij eenigen zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop de zegen bevestigd wordt. *L. en V. Afd. 130:21.*

OPENBARING IN MODERNE TIJDEN

door President Wilford Woodruff

(Vervolg.)

De Laterdaagsche Heiligen dienen niet te denken, dat de Heere Zijn volk vergeten heeft of dat Hij Zijn gedachten en wil niet aan hen openbaart; want zulk een denkbeeld is niet juist. De Heere is met ons en is van den beginne met ons geweest. Deze Kerk is nimmer één dag zonder openbaring gelaten. En Hij zal ze nooit verlaten. Het doet er niets toe, wie leeft of sterft en wie geroepen wordt om deze Kerk te leiden, zij zullen ze moeten leiden door de inspiratie van den Almachtigen God. Indien zij het niet op die wijze doen, dan kunnen zij het in 't geheel niet.

In verband met het beginsel openbaring vraag ik u, dit leven van Brigham Young na te gaan en u zult bijna geen enkele openbaring vinden, waarin hij zeide „Aldus spreekt de Heere”, maar de Heilige Geest was met hem; Hij onderwees door inspiratie en door openbaring; doch op een uitzondering na gaf hij die openbaringen niet, zooals Joseph dit deed; want zij werden niet opgeschreven en gegeven als openbaringen en geboden aan de Kerk in de woorden en den naam van den Heiland. Joseph zeide bijna iederen dag van Zijn leven: „Aldus zegt de Heere”, toen hij den grondslag van dit werk legde. Doch zij, die hem opvolgden, achtten het niet immer noodzakelijk om te zeggen „Aldus spreekt de Heere”; toch hebben zij het volk door de macht van den Heiligen Geest geleid; en indien gij wilt weten,

wat dat is, leest dan de 68e afdeeling van het boek *Leer en Verbonden*, waar de Heere tot Orson Hyde, Luke S. Johnson Lyman Johnson en William E. McLellin zeide, om uit te gaan en het Evangelie aan de menschen te verkondigen, zooals zij door den Heiligen Geest geleid werden: „En wat zij ook door den Heiligen Geest gedreven zijnde, zullen spreken, zal Schrift zijn, zal de wil des Heeren, het voornemen des Heeren, het woord des Heeren, de stem des Heeren en de macht Gods tot zaligheid zijn”.

Het is door die macht, dat wij Israel geleid hebben. Door die macht presideerde President Young over en leidde Kerk. Door dezelfde macht deed President John Taylor hetzelfde. En op die wijze heb ook ik naar mijn beste vermogen gehandeld. Ik wilde niet, dat de Laterdaagsche Heiligen zullen denken, dat de Heere niet met hen is, en dat Hij ons geen openbaringen geeft; want Hij geeft ons openbaringen en zal ons openbaringen geven, totdat het alles ontvouwd is.

Ik heb den laatsten tijd enkele openbaringen gehad en zeer belangrijke voor mij en ik zal U zeggen, wat de Heere tot mij gezegd heeft. Laat mij uw aandacht vestigen op wat de „Officiële Verklaring” wordt genoemd. De Heere heeft mij door openbaring gezegd, dat in geheel Zion vele leden der Kerk zijn, die in hun hart bezorgd zijn vanwege dit geschrift en eveneens over het getuigenis van het Presidentschap dezer Kerk en de apostelen voor het hooggerechts-hof. Sinds ik die openbaring heb ontvangen, heb ik gehoord, dat velen daardoor beproefd zijn, hoewel ik er voordien nimmer iets over heb gehoord. De Heere nu heeft mij geboden, om één ding te doen en dit gebod heb ik verleden Zondag op de conferentie te Brigham City vervuld en ik zal dit ook vandaag hier doen. De Heere heeft mij gezegd, den Laterdaagschen Heiligen een vraag te stellen en Hij zeide mij ook, dat wanneer zij zouden luisteren naar hetgeen ik hun zeide en de vraag, door den geest en de macht van God aan hen gesteld, zouden beantwoorden, zij allen hetzelfde zouden antwoorden en zij omtrent dit punt allen hetzelfde zouden gelooven. De vraag is deze: Wat is voor de Laterdaagsche Heiligen het verstandigste om te doen — steeds weer te trachten het meervoudig huwelijk te leven met de wetten van het land tegen ons en den tegenstand van zestig millioen menschen en ten koste van de verbeurdverklaring en het verlies van alle tempels; en het doen ophouden van alle verordeningen daarin, beiden voor de levenden en dooden en de gevangenneming van het Eerste Presidentschap en de Twaalven en de hoofden der families in de Kerk, en de verbeurdverklaring van persoonlijke eigendommen van het volk (van wie toch allen uit zichzelf het uitoefenen ervan zouden tegengaan) of na al het lijden, dat wij door het getrouw blijven aan dit beginsel hebben moeten doorstaan, de uitoefening er van doen ophouden en ons aan de wet onderwerpen en daardoor de Profeten, Apostelen en vaders tehuis laten blijven,

zoodat zij zich aan de verordeningen van het Evangelie, beiden voor de levenden en de dooden, kunnen blijven wijden?

De Heere toonde mij door visioen en openbaring precies, wat er zou gebeuren, indien wij hier niet mee zouden ophouden. Indien wij dit niet hadden gedaan, dan zoudt U broeder Merrill, broeder Edlefsen, broeder Roskelly, broeder Leishman of iemand anders in dezen tempel te Logan niet meer hebben noodig gehad; want alle verordeningen zouden over het geheele land Zion zijn stopgezet. Verwarring zou over Israël komen en vele mannen zouden worden gevangen genomen. Deze moeite zou over de geheele Kerk worden veroorzaakt, en daarna zouden wij er toch toe gedwongen zijn. Nu is de vraag, moet er op deze manier een einde aan komen of op de wijze, zooals de Heere ons dit heeft geopenbaard, en waardoor wij onze profeten en apostelen en vaders vrij kunnen laten blijven en de tempels in handen van het volk, zoodat de dooden kunnen worden verlost?

Er is in de geestenwereld door dit volk reeds een groot aantal verlost uit de gevangenis en moet dit werk voortgaan of niet? Dit is de vraag, die ik den Laterdaagschen Heiligen voorleg. U moet voor uzelf oordeelen. Ik wil, dat u ze voor uzelf beantwoordt. Ik zal ze niet beantwoorden; maar ik zeg u, dat dit precies de toestand is, waarin wij ons zouden hebben bevonden, wanneer wij er niet de wending aan hadden gegeven, zooals we dit gedaan hebben. De Heere is met dit volk. Hij heeft mij nauwkeurig gezegd, wat te doen en wat het gevolg zou zijn, indien wij dit niet doen. Door vrienden buiten de Kerk werd mij gevraagd, om betreffende deze zaak enkele stappen te nemen. Zij wisten, welke maatregelen de regeering van plan was te nemen. Dit gevoel heeft zich ook min of meer bij leden der Kerk doen kenmerken. Ik zag zeer juist, wat er zou gebeuren, indien er niet iets werd gedaan.

Deze geest is reeds geruimen tijd met me geweest. Maar ik wilde dit zeggen: Ik zou alle tempels uit onze handen hebben laten gaan, ik zou zelf naar de gevangenis zijn gegaan en ook ieder ander daar naar toe hebben laten gaan, indien de God des hemels mij niet geboden had om te doen, wat ik gedaan heb; en toen het uur kwam, waarop het mij geboden werd, was het mij alles duidelijk.

Ik ging tot den Heere en ik schreef, wat de Heere mij zeide. Ik legde het mijn broederen voor — zulke sterke mannen als broeder George Q. Cannon, broeder Joseph F. Smith en de twaalf apostelen. Ik had net zoowel kunnen trachten, een leger met banieren van richting te doen veranderen als deze broeders van de paden af te brengen, welke zij als juist beschouwden. Deze mannen stemden met mij in en eveneens tien duizend Laterdaagsche Heiligen. Waarom? Omdat zij door den Geest des Heeren geleid werden en door de openbaringen van Jezus Christus.

Ik verheug mij, dat God het evangelie aan ons heeft geopen-

baard. Ik ben blijde te leven in een tijd en bedeeïing, dat de Kerk van God op aarde is. We hebben apostelen en profeten in ons midden gehad. Zij hebben hier in het vleesch gearbeid en vele zielen gered. Zij zijn gestorven en naar de geestenwereld gegaan. Joseph Smith houdt de sleutelen van deze tijdsbedeeïing. Hij zal ze de eindelooze eeuwen der eeuwigheid bezitten, wie ook na hem de Kerk moge leiden. De Heere heeft ons de macht gegeven om hier te komen en tempelen te bouwen. We hebben in deze bergen drie tempels opgericht en daarin zijn vele dooden verlost en ze zullen deelhebben aan de eerste opstanding.

Daarvoor dienen wij den Heere dankbaar te zijn. We willen in deze tempels voortgaan. Wij willen, dat ze door de Laterdaagsche Heiligen worden gebruikt. Wij willen, dat onze broeders en zusters daarheen zullen blijven gaan en de dooden verlossen en de levenden zegenen. De Heere zal voor u zorgen en ook voor uw families. Hij zal voor Zion zorgen en voor deze generatie en Hij zal alles, wat Hij gesproken heeft, vervullen.

JEZUS DE CHRISTUS

(Les voor Ouders- en Evangelieleerklas)

Voor 3en en 4en Zondag in November.

HOOFDSTUK XIV

Voortzetting van de bedieïing onzes Heeren in Galilea

(Vervolg)

Het oude en het nieuwe

Kort na het feest, door Mattheus bereid, stonden de Farizeën weer met andere kritiek gereed, en daarin werden zij bijgestaan door enkelen van des Doopers aanhangers. Johannes was in de gevangenis; doch velen hunner, die hij tot zijn doop had getrokken, en hem discipelschap hadden beleden, hingen nog aan zijn leeringen en konden niet inzien, dat de Grootere, van Wien hij had getuigd, toen onder hen bedieïende. De Dooper was een nauwgezet nakomer van de wet geweest; zijn stipte onthouding wedijverde met de strengheid der Farizeesche belijdenis.

Zijn niet-vooruitstrevende discipelen, nu zonder geleider gelaten, sloten zich natuurlijk bij de Farizeën aan. Enkelen van Johannes' discipelen kwamen tot Jezus en vroegen Hem omtrent Zijn schijnbare onverschilligheid tegenover het vasten. Zij wierpen een eenvoudige vraag op: „Waarom vasten de discipelen van Johannes en der Farizeën, en Uwe discipelen vasten niet?“¹⁾ De vrienden van den nu gevangen gezetten Dooper zal het antwoord van onzen Heere zeker aan de woorden van hun geliefden leider hebben herinnerd, toen hij zich met den vriend van den Bruidegom had vergeleken en hun eenvoudig had gezegd, wie de ware Bruidegom

¹⁾ Mark 2: 18-22; Matth. 9: 14-17; Luk. 2: 33-39.

was. ¹⁾ „En Jezus zeide tot hen: „Kunnen ook de bruiloftskinderen vasten, terwijl de bruidegom bij hen is? Zoo langen tijd zij den bruidegom bij zich hebben, kunnen zij niet vasten. Maar de dagen zullen komen, wanneer de bruidegom van hen zal weggenomen zijn en alsdan zullen zij vasten in die dagen.” ²⁾

Als de ondervragers de ware belangrijkheid van dit antwoord hadden begrepen, zouden zij niet anders dan een daarin opgesloten opheffing kunnen vinden van de zuiver ceremonieele waarnemingen, vervat in de code der rabbinale wetten en de talrijke tradities, aan de wet verbonden. Doch teneinde het onderwerp voor hun bevooroordeelde gedachten duidelijker te maken, gaf Jezus hun voorbeelden, welke onder de gelijkenissen gerangschikt kunnen worden. „En niemand” zeide Hij, „naait eenen lap gevold laken op een oud kleed; anders scheurt deszelfs nieuwe aangenaaide lap iets af van het oude kleed, en er wordt eene ergere scheur. En niemand doet nieuwen wijn in oude lederzakken; anders doet de nieuwe wijn de lederzakken bersten en de wijn wordt uitgestort en de lederzakken verderven; maar nieuwen wijn moet men in nieuwe lederzakken doen”. ³⁾

Op zulk een wijze verkondigde onze Heere de nieuwheid en volledigheid van Zijn evangelie. Het was in geen geval een opplappen van de Joodsche leer.

Hij was niet gekomen om oude en gescheurde kleederen te naaien; de lap, die Hij gaf, was nieuw en deze op een oude te naaien beteekende slechts het opnieuw scheuren van het versleten stuk en het overhouden van een nog onooglijker scheur dan eerst. Of om de voorbeelden om te draaien, nieuwe wijn kan niet veilig aan oude zakken worden toevertrouwd. De zakken, waarnaar hier verwezen wordt, waren echte zakken, van dierenhuiden gemaakt en natuurlijk werden ze mettertijd slechter. Zooals oud leder zelfs door geringe spanning kerft en scheurt, zouden ook de oude zakken van huiden door den druk van het gistend sap barsten en de goede wijn zou verloren gaan. Het evangelie, door Christus onderwezen, was een nieuwe openbaring, welke het oude overtrof, en de vervulling der wet kenmerkte; het was geen loutere aanvulling, noch een opnieuw bekrachtigen van oude vereischten; het belichaamde een nieuw en een eeuwig verbond. Pogingen tot het verstellen van het Joodsche traditie-gewaad met het nieuwe weefsel van het verbond konden niet anders dan een scheuren van het weefsel tengevolge hebben. De nieuwe wijn van het evangelie kon niet in de oude versleten houders van de Mozaische plengoffers worden gedaan. De Joodsche leer zou door zulk een ongelijksoortige vermenging gekleineerd en de christelijkheid verdraaid worden.

¹⁾ Zie *De Ster* van 1 September '35, blz. 283-284.

²⁾ Mark. 2: 19, 20.

³⁾ Markus 2: 21, 22.

Visschers der menschen

Het is onwaarschijnlijk, dat de discipelen, die Jezus in de eerste maanden Zijner bediening hadden gevolgd, voortdurend bij Hem zijn gebleven tot op het thans behandelde tijdstip. Wij lezen, dat enkelen hunner, die later tot het apostelschap werden geroepen, hun beroep als visscher zelfs nog uitoefenden, terwijl Jezus daadwerkelijk als Leeraar in hun eigen omgeving werkzaam was.

Op zekeren dag, toen de Heere bij het meer of de zee van Galilea stond, verdrongen de menschen zich in grooten getale om Hem heen, verlangende naar meer van de wonderlijke woorden, welke Hij gewend was te spreken.¹⁾ Dicht bij die plaats lagen twee visschersbooten aan den kant; de eigenaars waren kortbij bezig, hun netten te wasschen en te verstellen. Een der booten behoorde aan Simon Petrus, die reeds met des Meesters werk was bekend geraakt; in deze boot ging Jezus en toen vroeg Hij Simon, wat meer van den kant te gaan. Terwijl Hij zich nederzette, zooals leeraars van dien tijd gewoonlijk deden, wanneer zij een toespraak gaven, predikte de Heere vanaf dit drijvende preekgestoelte tot de menigte aan den oever. Het onderwerp van de rede werd ons niet gegeven.

Toen de rede beëindigd was, zeide Jezus tot Simon, om naar dieper water te sturen en dan de netten voor een vangst neer te laten. Wellicht was Andreas bij zijn broeder en mogelijk waren ook andere helpers in de boot. Simon antwoordde Jezus: „Meester, wij hebben den geheelen nacht over gearbeid en niets gevangen; doch op uw woord zal ik het net uitwerpen”.

Het werd spoedig met visch gevuld; zoo zwaar was de vangst, dat het net scheurde en de bezige visschers riepen tot de mannen in de andere boot, om hen te komen helpen. De vangst vulde de beide booten, zoodat zich het gevaar van zinken begon voor te doen. Simon Petrus was door dit nieuwe bewijs van des Meesters macht overweldigd, en terwijl hij Jezus aan de voeten viel, riep hij uit: „Heere, ga uit van mij, want ik ben een zondig mensch.” Jezus antwoordde genadiglijk en met de belofte: “Vrees niet; van nu aan zult gij menschen vangen”.²⁾ De eigenaars van de tweede boot waren Zebedeus en zijn twee zoons Jakobus en Johannes; de laatste was hij, die met Andreas den Dooper had verlaten, om Jezus aan de Jordaan te volgen.³⁾

Zebedeus en zijn zoons waren met Simon deelgenooten in het visschersbedrijf. Toen de twee booten aan land waren gebracht, verlieten de broeders Simon en Andreas en de twee zoons van Zebedeus, Jakobus en Johannes, hun booten en vergezelden Jezus.

De voorgaande verhandeling is volgens het verslag van Lukas; de kortere en minder omstandige verslagen, door Mattheus en Markus uitgebracht, zwijgen over het voorval van de wonderlijke

¹⁾ Luk. 5: 1-11; vergelijk Matth. 4: 18-22; Mark. 1: 16-20.

²⁾ Aanteekening 4 (*De Ster* van 1 Nov. '35, blz. 354).

³⁾ Zie *De Ster* van 15 Mei '35 blz. 158, 159.

vischvangst en leggen den nadruk op het roepen der visschers. Tot Simon en Andreas zeide Jezus: „Volgt mij na, en Ik zal maken, dat gij visschers der menschen zult worden.”

De tegenstelling tusschen hun vroeger beroep en hun nieuwe roeping is treffend krachtig. Daarvóór hadden zij visch gevangen en het lot der visch was de dood; daarna zouden ze menschen trekken tot een eeuwig leven. Voor Jakobus en Johannes was de roepstem niet minder beslist; en ook zij verlieten hun alles, om den Meester te volgen.

HOOFDSTUK XV

Heere van den Sabbat

De Sabbat voor Israël kenmerkend heilig

Het waarnemen van den Sabbat als een heilige dag nam onder des Heeren vereischten van Zijn volk Israël vanaf een vroege periode in hun geschiedenis als een natie een vooraanstaande plaats in. Inderdaad was het houden van den Sabbat als een dag van onthouding van het gewone werk nationaal kenmerkend, waardoor de Israëlieten zich van de heidensche volken onderscheidden en terecht, want de heiligheid van den Sabbat was gesteld als een teeken van het verbond tusschen het verkoren volk en zijn God. De heiligheid van den Sabbat is reeds in het verslag van de schepping voorgesteld, reeds vóór het plaatsen van den mensch op aarde, zooals aangetoond door het feit, dat God na de zes perioden of dagen van het scheppingswerk rustte, en den zevenden dag zegende en heiligde.¹⁾ Tijdens de uittocht van Israël werd de zevende dag terzijde gezet als een dag van rust, waarop men niet mocht bakken, koken of anderszins voedsel bereiden. Op den zesden dag moest een dubbelen voorraad manna worden ingeslagen, terwijl het op andere dagen wegleggen van een teveel aan dit dagelijksch brood, van den hemel gezonden, uitdrukkelijk was verboden.

De Heere hield de heiligheid van dien dag in eere, door daarop geen manna te geven.²⁾

(Wordt vervolgd).

ZENDINGSNIEUWS

Overleden

HEINIS. — Op 4 October j.l. overleed te Alkmaar Zuster Elisabeth Heinis, geb. Jeensma. Zij werd op 30 Juni 1868 in Smalingerland (Fr.) geboren en 8 Juni 1908 door Oud. Elgin L. Clawson gedoopt.

Inzegeningen

Op 6 October j.l. werden de volgende kinderen in Amsterdam ingezegend: Het dochtertje van Albertus J. en Antje M. Stutvoet, die 1 Augustus 1935 werd geboren, werd door Pres. E. Ylst ingezegend en ontving den naam Hendrika Albertina Stutvoet.

¹⁾ Genesis 2:3.

²⁾ Ex. 16:16-31.

Het zootje van Gerard en Lena Marcelis, op 17 April 1929 geboren, werd door Oud. D. T. Lewis, Gerard Marcelis genaamd.

Johannes de Vries, zootje van Roelof en Maria S. de Vries, op 24 Juli 1929 te Amsterdam geboren, werd door Oud. T. G. Call ingezegend.

Aangekomen

Op 31 October j.l. zijn de volgende zendelingen aangekomen, teneinde in Nederland zendingsarbeid te verrichten:

Ouderlingen A. Bond Denhalter van Provo, Utah; Alma Ross Guthrie van Alamosa, Colorado; Joseph Dalmaine Hodges van Logan, Utah en Frank Bird Jex van Salt Lake City, Utah.

Na tien dagen te Rotterdam te hebben doorgebracht, waar zij met betrekking tot hun werk speciale instructies hebben ontvangen, werd Oud. Denhalter Delft als eerste standplaats aangewezen; Oud. Guthrie werd te Den Helder geplaatst; Oud. Hodges zal te Leeuwarden zijn werk aanvangen en Oud. Jex te Arnhem.

Benoemingen en verplaatsingen

Oud. Dale R. Curtis, laatstelijk werkzaam op het Zendingkantoor als zendingstatasticus, is aangesteld als president van de nieuw-georganiseerde gemeente te Leeuwarden.

Oud. L. T. Holt is van Delft naar het Zendingkantoor overgeplaatst.

Oud. John Van Drimmelen is van Den Helder naar Den Haag vertrokken, om aldaar te arbeiden met Oud. R. J. Willey, die den laatsten tijd op het O.O.V.- en Zondagsschoolkantoor te Rotterdam zijn werk heeft verricht.

Oud. Tracey G. Call is van Amsterdam naar Rotterdam-Overmaas geroepen om met Oud. L. R. de Korver, die voordien te Arnhem arbeidde, zijn zendingswerkzaamheden voort te zetten.

Gemeentebestuur te Utrecht georganiseerd

Op Zondag 3 November j.l. werd Oud. A. van Dijk, die sinds 7 Februari 1932 als president der Utrechtsche gemeente heeft gearbeid, eervol van deze verantwoordelijkheid ontslagen. President van Dijk heeft onzettig zijn tijd en talenten aan het welzijn dezer gemeente gewijd, doch met het oog op zijn ziekte als gevolg van overwerk, werd het raadzaam geoordeeld, hem ontslag te verleenen met een hartelijk woord van dank voor de door hem in het verleden bewezen diensten.

Oud. Bertus v. d. Hazel, die in het vorige bestuur als 1e raadgever werkzaam was, werd als president der gemeente ondersteund met Bernardus La Maitre als eerste en D. Anjewierden Jr. als tweede raadgever. Wij wenschen dit nieuwe bestuur succes in hun ondernemingen.

Z.H.V.-Bazaar te Den Haag

Op Dinsdag en Woensdag 5 en 6 November j.l. hield de Z.H.V. van de Haagsche Gemeente in de vergaderzaal „Liahona” haar bazaar. De Haagsche gemeente had gewillig een gedeelte van haar ruimte afgestaan aan de Leidsche Z.H.V., opdat ook zij haar artikelen konden verkoopen en aldus haar fondsen aansterken. De bazaar was zeer aantrekkelijk voorbereid, goed en orderlijk op touw gezet. De groote opkomst was het bewijs van uitstekend reclamemaken er voor. De vloetheid, waarmee de artikelen van de hand gingen liet geen twijfel, dat de Z.H.V. te Den Haag weet, hoe een bazaar te houden en hoe de artikelen zoo aantrekkelijk te prijzen, dat de menschen gewillig koopen, omdat het werkelijk koopjes zijn.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: T. EDGAR LYON - Assistente: JOHANNA A. RIET.

VAN DE REDACTIE

Honderd jaar Mormoonsche lofzangen

Want Mijne ziel schept behagen in het gezang des harten, ja, het lied des rechtvaardigen is een gebed tot Mij, en het zal met eenen zegen op hunne hoofden beantwoord worden."

Leer en Verbonden 25 : 12.

Aldus sprak de Heere in een openbaring in Juli 1830 tot Emma Smith, vrouw van den profeet Joseph Smith. Dien tijd werd zij geroepen om aan te vangen met het kiezen van liederen, welke door de Laterdaagsche Heiligen tijdens hun aanbiddingsdiensten konden worden gebruikt.

Ongeveer vijf jaar later vinden we in de notulen eener vergadering van den Hoogen Raad en het Eerste Presidentschap, gehouden te Kirtland, Ohio, het volgende: „Verder werd besloten, dat Zuster Emma Smith zou voortgaan met het kiezen van heilige lofzangen, overeenkomstig de openbaring; en dat President William W. Phelps worde aangesteld, ze te herzien en voor het drukken te rangschikken."

Dat deze twee menschen zich voor de hun opgelegde taak kweten, valt af te leiden uit het feit, dat in den herfst van hetzelfde jaar het eerste zangboek van de Laterdaagsche Heiligen te Kirtland, Ohio, van de pers kwam. En aldus werd met de liederenschat van de Laterdaagsche Kerk een begin gemaakt. William W. Phelps, die was aangewezen, om bij dit werk te assisteeren, was een vroege bekeerling tot de Kerk en schreef vele der liederen, tegenwoordig in onze diensten gebruikt. Onder zijn liederen, welke in de eerste uitgave verschenen en ook in de laatste te vinden zijn, zijn de meest bekende: „Stijg' ons lied nu zoet en teer", „D' aarde met haar bloemenpracht", „O, volheid van zegen!", „Verlosser van Israel", en „God's Geest brandt in 't harte". Andere liederen van Laterdaagsche schrijvers werden eveneens in deze serie opgenomen, alsmede een aantal uit de door andere kerken gewoonlijk gebruikte lofzangen. Onder de liederen van dit soort, te vinden in de eerste uitgave van 1835, is het oude bekende: „O, vast als een rotssteen". Die liederen werden echter gekozen, welke de Laterdaagsche idealen en theo-

logische leerstellingen weergaven, en alle, welke zweemden naar secte-dogma's en afvallig christendom, werden vermeden.

In den loop der jaren werden vele andere liederen aan de door de Laterdaagsche Heiligen gebruikte lofzangen toegevoegd, naar mate de Kerk groeide en de gebeurtenissen der tijden oorzaak waren van nieuwe uitingen van geloof, hoop en eerbied. B.v. „Joseph Smith's eerste gebed”, „Een engel van den Heer” en „De morgen daagt, de nacht vliedt heen” duiden op de herstelling van het Evangelie; „Eere den man, welke sprak met Jehova”, en „Wij danken U, Heere, voor profeten”, wijzen op het werk en martelaarschap van den Laterdaagschen Profeet; het zoo bekende Mormoonsche lied: „Komt, Heil'gen, komt” een ontboezeming aan de westersche exodus van de Kerk; „O, mijn Vader”, het bekende lied, hetwelk ons geloof in een voorbestaan en eeuwige verhooging predikt en andere typische Mormoonsche lofzangen, te veel om op te noemen. Zoo is dit aantal grooter geworden. teneinde de gevoelens en het geloof van de volgelingen van Christus in deze bedeeling te kunnen uiten. Het honderdjarig bestaan van Mormoonsche lofgezangen heeft een keur van geestelijke liederen het licht doen zien, wier aantal in de tegenwoordige boeken meer dan vier honderd telt. In de eerste vijf en vijftig jaar van het bestaan der Kerk in deze bedeeling werden twintig uitgaven van het Laterdaagsche liederenboek gepubliceerd. Sinds dien tijd is vele malen dit aantal in vele landen gedrukt, totdat er heden in ieder land onder degenen, die het herstelde Evangelie van Christus hebben aangenomen, een Mormoonsch liederenboek te vinden is. Geen andere op aarde te vinden godsdienstige richting kan prat gaan op zulk een inspireerende collectie lofgezangen, welke hun geloof en dankzeggingen tot God weergeven. En dit is tot stand gebracht, omdat de leden der Kerk in gedachten hebben gehouden, dat „het lied des rechtvaardigen een Gebed tot God is”. Het is deze houding, welke de ontwikkeling van het beroemde Mormoonsche Tabernakelkoor van Salt Lake heeft bewerkstelligd en het organiseeren van honderden andere koren over alle districten en gemeenten der Kerk. Waarlijk kan er worden gezegd: „De Mormonen zijn een zingend volk”. Honderd jaar Mormoonsche lofgezangen hebben ons den weg gebaad om door ons zingen het hart der menschen in de wereld te raken en hen bereid te vinden, naar de boodschap van den Heere tot Zijn volk in deze laatste dagen te luisteren.

VERSLAG DER EERSTE Z.H.V.-CONFERENTIE te Rotterdam gehouden op Zondag 29 September 1935

(Vervolg van blz. 348.)

Zondagavond 7 uur. Door alle aanwezigen werd „Wij danken U, Heere” gezongen; Br. H. Winkel, werkzaam te Groningen, bad. Als voortzettinglied werd „O, mijn Vader” gezongen. Zr. E. Winkel,

eveneens werkzaam te Groningen geeft als eerste spreekster te kennen, dat eendracht macht maakt, terwijl deze Z.H.V. conferentie hiervan het bewijs is. De ondervinding heeft geleerd, dat men een goede Z.H.V. kan hebben, door eensgezind te zijn en gewillig, om het van ons verlangde werk te doen.

Teneinde ons een doeltreffende behandeling der lessen te verzekeren is het wel aan te bevelen, iemand, op de hoogte met de daarin verwerkte onderwerpen, eens uit te noodigen daarover te komen spreken. Het uitwisselen van ideeën tusschen de verschillende gemeenten over de te maken artikelen enz. zal zeker ook het werk ten goede komen.

Broeder J. Borger, gemeentepresident van Rotterdam, toonde aan, dat de geschiedenis van Dorkas, te vinden in Handelingen 9, ons duidelijk de samenwerking tusschen priesterschap en Z.H.V. laat zien. Om tot een goed geheel te komen, moet men met eigen tehuis beginnen. Daar moet de verstandhouding juist zijn en beiden, man en vrouw, hun plichten terdege kennen en elkander daarin ondersteunen. Ons respect dient uit te gaan tot de vrouwen, die zoo onzelfzuchtig zich in den dienst harer medemenschen en hulpbehoevenden stellen, zonder verwachting van eenig loon.

De Z.H.V.-Zingende Moeders brachten het lied „O, hoe groot is God's genade” ten gehoor, waarna Zr. S. Scheer het doel van de Z.H.V. uiteenzette en er den nadruk op legde, dat het bezitten van een getuigenis aangaande dit werk niet voldoende is, doch dat men immer kennis dient op te doen. Ook is het de grootste plicht der vrouw, een voorbeeld voor haar kinderen te zijn en zich immer waardig te gedragen, zoodat zij nimmer aanstoot zal geven.

Oud. R. J. Willey, werkzaam te Rotterdam, gaf een solo, waarna Zr. H. F. Lyon het woord voerde en allen die hun medewerking aan deze conferentie hebben verleend, dankte. Dit is de eerste maal, aldus spr. dat in Europa een Z.H.V.-conferentie is gehouden. Wij zijn dus pioniersters in dit werk en ons werk is geslaagd. De Zingende Moeders zijn onlangs georganiseerd op verzoek van Zr. L. Robison, die erg veel van muziek houdt. Op het werk, door de zusters in Nederland verricht, mogen wij werkelijk trotsch zijn. Spr. verzocht de Z.H.V. leden, om den raad van Zr. Robison op te volgen en zelf bloemen te kweken, teneinde anderen daarvan te laten genieten. Waar we geen tuin hebben, kunnen wij volstaan met onze vensterbanken er mede te versieren. Het Z.H.V. werk beoogt twee groote doeleinden: 1e. Liefdadigheidswerk onder nooddriftigen en zieken. 2e. Eigen ontwikkeling. Ons speciale oogmerk voor dit jaar is, dat elke Z.H.V. enkele Jeugdklassen zal kunnen oprichten, zoodat het volgend jaar op de vraag, of dit in iedere gemeente der zending is geschied, een bevestigend antwoord kan worden gegeven.

De Zingende Moeders zongen vervolgens „Het Pelgrimskoor”, waarna President T. E. Lyon als laatste spreker het woord voerde en

opmerkte, dat de zusters der Z.H.V. niet aan alhetgeen zij ver-
richten, ruchtbaarheid geven. Haar werk is als haar werk tehuis,
zij gaan zonder veel drukte haar gang en presteeren wat.

Hetgeen door haar tot stand is gebracht, is echter nog niets
in vergelijking met hetgeen zij nog doen zullen. Zij dienen zich
zoodanig op te werken dat zij anderen niet alleen kunnen laten
zien, doch ook kunnen zeggen, wat het doel van het werk is.
Onze Z.H.V. in Nederland maakt deel uit van een groote wereld-
vereeniging. Zr. Robison was een der negen vertegenwoordig-
sters van Amerika in het Internationale Congres der Vrouwen-
Federatie te Parijs gehouden. De tijd zal komen, dat wij ons in
Nederland ook bij deze Federatie zullen kunnen aansluiten en
dan zullen wij onze beginselen te kennen kunnen geven en laten
zien, wat Mormoon-zijn beteekent.

Hierdoor zullen wij de maatschappij op velerlei gebied kunnen
verbeteren. Door onze medewerking zullen wij den algemeenen
vrede eenmaal op aarde kunnen stichten. Doch dit alles zal met
praten niet worden bereikt. Van 1918 af is er gesproken over
vrede en wij staan thans nog op den drempel van een grooten
oorlog.

De vrouwen moeten moeite doen om vrede te bewaren. Het
ideaal der Laterdaagsche vrouwen zal door de geheele wereld
moeten doordringen en hierdoor moet worden aangetoond, dat
het leven van jongens en meisjes wel degelijk veel beteekent.

De vrouwen dienen zich voor dit alles te bekwamen en de
haar geboden kansen tot ontwikkeling met beide handen aan te
grijpen.

Tot slot werd gezongen lied no. 87: „Avondgebed”, waarna
Zr. A. de Jong van Schiedam (echtgenootte van Ouderling C. de
Jong) dankzegging uitsprak.

Deze eerste conferentie der Z.H.V. mag in alle opzichten ge-
slaagd genoemd worden. Veel leerzaam materiaal is den aan-
wezigen te verwerken gegeven. Een gedurende het komend jaar
nakomen der wenken door allen zal de Z.H.V. in haar zoo be-
langrijk werk zeker ten goede komen.

VOOR JONGE OGEN
Bladen uit mijn Dagboek
door President Wilford Woodruff

(Vervolg)

HOOFDSTUK XV.

Op 28 April verliet ik het eiland in een open zeilboot en ging
op weg naar Owl's Head, en liep toen 32 K.M. De volgende dag
liepen we 64 K.M. en leed ik erge pijn in mijn ledematen en door
blaren op de voeten, doch wij voelden, dat het ter wille van het
evangelie was en wilden niet klagen. De volgende dag bracht een

wandeling van 48 K.M. ons naar Scarboro, waar wij de nacht bij vader Carter doorbrachten.

Op 8 Mei verliet ik Zr. Woodruff, vader Carter en familie en liep in gezelschap van Milton Holmes ongeveer 50 K.M. naar Portsmouth, welke stad wij de volgende dag bereikten en brachten daar verscheidene uren door, terwijl wij tevens de marinewerf bezochten. Toen liepen we naar Georgetown, vroeger New Rowley en brachten de nacht bij vader Nathaniel Holmes door.

Op 11 Mei bezocht ik Charleston en het Bunker Hill-monument, en brachten wij ook enkele uren in de stad Boston door, welke stad toen een honderdduizend inwoners telde. Ik ging naar de koepel van het gerechtsgebouw, vanwaar ik een prachtig gezicht op de stad had. Ik bezocht enkele heiligen daar in de stad en liep over de lange brug naar Cambridge en Cambridgeport.

Ik bezocht daar ook de gevangenis, om broeder A. P. Rockwood te spreken, die in de gevangenis gezet was voor het feit van schuld, doch in werkelijkheid alleen om het hem moeilijk te maken, omdat hij een „Mormoon” was. Dat was de eerste maal, dat we elkander ontmoetten. De gevangenvaarder liet het toe, dat ik in zijn kamer kwam. Het was de eerste keer in mijn leven, dat ik in een gevangenis binnenkwam. De gevangenvaarder draaide de sleutel om en sloot ons beiden op.

Ik vond broeder Rockwood sterk in het geloof van het evangelie. Hij had de Bijbel, het *Boek van Mormon*, de *Stem tot Waarschuwing* en „Avond en Morgenster” als zijn metgezellen, waarin hij dagelijks las.

Drie uur hebben we met elkaar gesproken in deze eenzame verblijfplaats. Hij vroeg naar vele dingen, welke waren gebeurd, terwijl hij daar gevangen zat. Onder andere dingen vertelde hij mij, dat er enkele dagen voor mijn bezoek brand was geweest in de gevangenis. Hij zeide, dat dit een duister uurtje voor hem was geweest. Het vuur woedde boven zijn hoofd, terwijl er allerwege oproer en verwarring was. Heel spoedig stonden er heel wat brandspuiten rond het gebouw, terwijl in iedere kamer water werd gespoten. De mensen op straat schreeuwden. De gevangenen smeekten, dat men hen er toch uit zou laten, omdat zij anders zouden verbranden. De een streed met de dood, terwijl anderen weer vloekten en tierden. Broeder Rockwood zeide, dat hij heel bedaard was gebleven, totdat de brand geblust was.

Om acht uur deed de gevangenvaarder de deur weer open om mij er uit te laten, en ik reikte den gevangene der hoop de hand.

We hadden te zamen een gezellig tijdje doorgebracht en hij verheugde zich in mijn bezoek; en wie zou dat niet, wanneer men als eenzame gevangene wordt opgezocht? Ik verliet hem goedsmoeds en ging naar Boston.

Ik bracht verscheidene dagen te Boston door, hield daar met de heiligen vergaderingen en liep toen naar Providence, Rhode Island, terwijl ik onderweg predikte.

Daar nam ik een stoomboot en kwam op 18 Mei te New York aan, waar ik ouderling Orson Pratt en familie aantrof en Elijah Fordham en bijna een honderd heiligen, die in de stad New York waren gedoopt.

Drie dagen bracht ik te New York door met het bezoeken van heiligen en het houden van vergaderingen. Terwijl ik daar was, werden verscheidene nieuwe bekeerlingen gedoopt. Na uit New York te zijn vertrokken, ging ik naar New Jersey en keerde naar Farmington, Connecticut terug, de woonplaats van mijn vader. Op 12 Juni kwam ik bij hem aan.

Met eigenaardige gevoelens liep ik weer in het land, waar ik mijn jeugd had doorgebracht en liet mijn blikken over de Farmington-weiden dwalen en de heuvels en dalen, waar ik als jongen met mijn vader, stiefmoeder, broeders en halfzuster had gezworven.

Bij mijn terugkomst thuis had ik weer het gelukkig voorrecht, nogmaals mijn ouders en zuster de hand te mogen drukken, eveneens mijn oom, Ozem Woodruff, die ook behoorde tot degenen, die ik een jaar geleden had gedoopt.

Na een uurtje met elkaar te hebben gepraat, aten we te zamen en verfristen ons. Toen bogen we allen onze knieën en steeg er een dankgebed tot God omhoog, omdat hij ons leven had gespaard en ons weer had verenigd.

De volgende achttien dagen bracht ik in Farmington en Avon door, bezocht mijn vader, mijn ooms, tantes, neven, buren en vrienden, predikte het Evangelie van Jezus Christus tot hen en streefde er naar, hen tot het koninkrijk van God te brengen.

Op 1 Juli 1838 had er in mijn bediening een der meest treffende gebeurtenissen in mijn leven plaats.

Toen vader Joseph Smith mij mijn patriarchale zegen gaf, beloofde hij mij naast vele wonderlijke dingen van mijn leven, dat ik het huisgezin van mijn vader tot het koninkrijk van God zou brengen en ik voelde, dat indien ik ooit de zegen had ontvangen, de tijd zou komen, dat ik die zou kunnen vervullen.

Met de hulp van God predikte ik getrouw het evangelie tot mijn vader's gezin en tot allen, die bij hem waren zowel als tot mijn andere bloedverwanten en ik had op Zondag 1 Juli bij mijn vader thuis een vergadering afgekondigd.

Mijn vader geloofde mijn getuigenis net zowel als alle anderen van zijn familie, doch bij deze gelegenheid scheen de duivel de vervulling der belofte van den patriarch te willen verhinderen.

Het scheen alsof Lucifer, de zoon van den morgen, de legerscharen der hel had te zamen vergaderd en zijn macht op ons uitoefende. Verwarring ontstond in het gehele gezin en allen schenen het werk te willen teniet doen. En het scheen wel, alsof diezelfde geest zich ook van mij meester maakte. Ik moest een uur, voor de vergadering begon, naar bed gaan. Daar bad ik den Here met mijn ganse hart om verlossing, want ik wist dat de macht van

den duivel gaande was, om mij er van terug te houden om te doen, wat God mij beloofd had.

De Here verhoorde mijn gebed en beantwoordde mijn verzoek en toen het uur van vergaderen aanbrak stond ik van mijn bed op en kon wel zingen en juichen van vreugde wanneer ik er aan dacht, dat ik uit de macht van den boze verlost was.

Met de macht van God vervuld, stond ik in het midden der vergaderden op en predikte het Evangelie van Jezus Christus tot de mensen in alle eenvoudigheid.

Aan het einde van de vergadering kwamen wij aan de oever van de Farmington-rivier bijeen „omdat daar veel water was” en ik leidde zes van mijn vrienden in de rivier en doopte hen voor de vergeving van hun zonden.

In dit aantal was ook het gezin van mijn vader inbegrepen volgens de belofte van den patriarch. Ze waren allen bloedverwanten behalve Dwight Webster, die een Methodistisch klasse-leider was en bij mijn vader in woonde.

Ik organiseerde uit deze kleine groep personen, waarvan er acht bloedverwanten waren, een gemeente der Kerk, en verordineerde Dwight Webster tot het ambt van priester en bediende hun het Avondmaal.

Het was waarlijk een vreugdevolle dag voor mijn ziel. Mijn vader, stiefmoeder en zuster behoorde tot het aantal gedoopten. Nadien bracht ik ook nog een aantal bloedverwanten tot de groep. Ik voelde, dat het werk van die dag alleen mij reeds voldoende had betaald voor al mijn arbeid gedurende mijn bediening.

Wie kan zich de vreugde, glorie, het geluk en de troost indenken, welke een ouderling in Israël gevoelt, wanneer hij als een instrument in de handen van God zijn vader, moeder, zuster, broeder of enig ander uit het nageslacht van Adam door de deur leidt, welke tot leven en zaligheid voert? Niemand kan dat, tenzij hij deze dingen zelf heeft ondervonden en het getuigenis bezit van Jezus Christus en de inspiratie van den Almachtigen God.

(Wordt vervolgd).

PRIESTERSCHAPSLESSEN VOOR DECEMBER 1935

Eerste avond: Gebed, enz. Hoofdstuk XVII „De Evangelie-Broederschap”. *Herstelling van het Evangelie*, blz. 88-94.

Tweede avond: Gebed, enz. Twee toespraken over :

1. „Openbaring in moderne tijden”. Zie *De Ster* van 1 en 15 November 1935.

2. Waarom ik het jaar moet besluiten met een juiste tienden-rekening en God ten volle betaald moet hebben”.

Derde avond: Gebed, enz. Hoofdstuk XVIII „Het Visioen van Heerlijkheden”. *Herstelling van het Evangelie*, blz. 94-99.

Vierde avond: Gebed, enz. Huisbezoekrapport en behandeling van het huisbezoekonderwerp voor Januari 1936.

ZONDAGSSCHOOLWERK VOOR DECEMBER 1935

AVONDMAALSVERS

Den Heiland looft ons zanggeruisch,
Hem prijzen hart en mond,
Die, ons ten leven, stierf aan 't kruis,
Het bitterst leed doorstond.

2¹/₂ MINUUT TOESPRAAKJES

- 1 December. Het Edward Martin-handwagengezelschap
(Les van 10 Nov.)
Het Edward Martin-handwagengezelschap naar
Duivelspoort (17 Nov.) Kerkgeschiedenis.
- 8 December. Job.
Het bouwen van den Tempel. Oude Testament.
- 15 December. Paulus voor Agrippa.
Paulus gaat naar Rome. Nieuwe Testament.
- 22 December. Een melaatsche gereinigd (*De Ster* van 15 Oct.)
Jezus weer in Galilea, in Kana en Nazareth
(*De Ster* van 1 Oct.) Oudersklas.
- 29 December. Wat wij het afgelopen jaar voor onze leerlingen
hebben trachten te doen.
Wat wij het volgend jaar zullen gaan beproeven.
Bestuursleden der Zondagsschool.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING

(Lukas 2: 10 en 11).

„En de engel zeide tot hen: Vreest niet! want ziet, ik verkondig u groote blijdschap, die al den volke wezen zal;
Namelijk dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus, de Heere, in de stad Davids.”

LESROOSTER DER HULPORGANISATIES VOOR DECEMBER 1935

- Z.H.V. Eerste avond. — Theologische les No. 3 en getuigenisvergadering.
Tweede avond. — Werk en Zaken.
Derde avond. — Leven en Letterkunde-les no. 3.
Vierde avond. — Maatschappelijk Welzijn-les no. 3.
- O.O.V. Eerste avond. — *Het Leiderschap van Joseph Smith*, Hoofdstuk IV.
Tweede avond. — Activiteitsles no. 3 (Vervolg en slot).
Derde avond. — *Het Leiderschap van Joseph Smith*. Hoofdstuk V.

INHOUD

Openbaring in moderne tijden	357		lofzangen	365
Jezus de Christus	360		Verslag Z.H.V. - Conferentie	366
Zendingsnieuws	363		Voor jonge ogen	368
Van de Redactie:			Priesterschaplessen	371
Honderd jaren Mormoonsche			Zondagsschoolwerk voor Dec.	372
			Lesrooster Hulporganisaties .	372